

?Sobre gustos

Remenant retalls de revistes que ja tenen els seus anys, em trobo amb una entrevista conjunta que van fer el 2005 a Lluís Llach i Feliu Ventura. Passats divuit anys el Llach em segueix semblant plenament actual, mentre que el Feliu Ventura, que en aquell moment representava allò que en diuen «un artista emergent», ara em queda llunyà i borrós. Fent una ullada a aquelles pàgines, em vaig encantar a llegir de dalt a baix una mena de qüestionari que anaven responnent tots dos i que es centrava en els discos que tenien, els artistes que admiraven, la música que escoltaven, les cançons que els hauria agradat escriure... I d'entre tot aquell test em va cridar especialment l'atenció la seva resposta a la pregunta «Quin disc dels que tens no em diries per vergonya?». El Llach responia «No te'l diré, però l'estic visualitzant perfectament» (fa divuit anys, mentre la majoria dèiem «l'estic veient», els més avançats ja deien «l'estic visualitzant»). I el Feliu Ventura donava una resposta gairebé calcada: «No te'l diré, però se me n'acudeix algun». Com a artistes els separava una distància immensa, però en molts altres sentits estaven fets l'un per l'altre, i en les respectives respostes a aquella pregunta quedava ben demostrat. Tots dos van tenir la franquesa de reconèixer que entre els seus discos en tenien algun que preferien no mencionar, però cap d'ells va atrevir-se a dir quin. Com si tenir un gust que no quadrés amb la seva imatge pública, sobretot la del Llach, pogués fer trontollar el seu mite.

La resposta del Llach a aquella pregunta parlava de com era ell, però també retratava molta altra gent d'aquest país que, sense estar sota tants focus, es cuida igualment de no mostrar els seus gustos, si ho voleu més vulgars, per por del què diran i de malmetre el concepte que tenen d'ells. Han estat una legió des de sempre. Són els que quan anaven a comprar *El Caso* se'l feien embolicar perquè els altres no sabessin que el llegien; els que van venir després i miraven l'*Interviu* d'amagat, i els que ara posen Tele5 sense comentar mai a ningú que l'han vist. Homes i dones a qui els costaria menys sortir de l'armari que reconèixer que els agrada el Julio Iglesias. Gent que se n'anirà a l'altre barri sense haver-se mostrat mai com talment és, i amb la qual per res del món voldria assemblar-me.